

# Yên Hoa Dịch Lãm

## Contents

|                                          |          |
|------------------------------------------|----------|
| <b>Yên Hoa Dịch Lãm</b>                  | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Hoàng Phủ Hạo . . . . .     | 1        |
| 2. Chương 2: Triệu Phù Dung . . . . .    | 2        |
| 3. Chương 3: Hoàng Phủ Hạo . . . . .     | 2        |
| 4. Chương 4: Triệu Phù Dung . . . . .    | 3        |
| 5. Chương 5: Hoàng Phủ Hạo . . . . .     | 4        |
| 6. Chương 6: Triệu Phù Dung . . . . .    | 6        |
| 7. Chương 7: Đông Phương Tường . . . . . | 7        |
| 8. Chương 8: Hoàng Phủ Hạo . . . . .     | 8        |
| 9. Chương 9: Ngoại Truyện 1 . . . . .    | 9        |
| 10. Chương 10: Ngoại Truyện 2 . . . . .  | 10       |
| 11. Chương 11: Ngoại Truyện 3 . . . . .  | 13       |
| 12. Chương 12: Ngoại Truyện 4 . . . . .  | 16       |
| 13. Chương 13: Ngoại Truyện 5 . . . . .  | 16       |

## Yên Hoa Dịch Lãm



### Giới thiệu

Hai bạn trẻ thời tuổi trẻ tình yêu của họ rất trong sáng và hồn nhiên, không cần lo nghĩ gì nhiều chỉ

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-hoa-dich-lam>*

## 1. Chương 1: Hoàng Phủ Hạo

Ta gặp nàng từ thuở thiếu niên, chẳng ai ngờ tới khoảnh khắc khắc cốt ghi tâm với ta lại trở thành bi kịch nhuộm màu huyết vũ. Nàng không ngờ được, chính ta cũng không đoán trước được...

\*\*\*

Ngày ấy là đầu xuân, ta vẫn nhớ dưới chiếc thuyền hoa có một tiểu cô nương đang kết vòng. Nàng chỉ là nữ nhi của một lão nông, ta đoán thế vì tất cả tiểu thư khuê các hay kim chi ngọc diệp trong kinh thành này ta đều đã gặp qua. Nàng vận hồng y xinh xắn nổi bật giữa thuyền hoa muôn sắc, khoảng khắc nàng quay đầu lại mỉm cười tựa như muôn hồng nghìn tía trong thế gian này cũng phải lu mờ vì nụ cười giai nhân.

“Đông ca ca, nhìn xem muối đã kết xong rồi.” nàng thích thú đưa vòng hoa lên, ta giật mình như tỉnh lại giữa cơn mộng mị ban ngày. Thì ra nàng không cười với ta, nàng cười vì hân - Đông ca ca của nàng.

“Tiểu thế tử, chúng ta đi thôi.” Ta có chút thất vọng trở về. Nhưng rồi lại lắc đầu mỉm cười. Chỉ là một tiểu cô nương mà thôi.

Năm đó ta đã là thiếu niên mười bốn, nàng chỉ là một tiểu cô nương lên sáu.

## 2. Chương 2: Triệu Phù Dung

Ta thấy hân từ bụi cây nhìn trộm ta. Cảm thấy thật tò mò, bộ dáng của ta kì lạ lắm sao, tại sao phải nhìn lên. Thật muốn mỉm cười gọi hân xuất hiện nhưng ta đã hứa với Đông ca ca rồi, ta chỉ cười cho mình chàng xem thôi.

Từ ngày đầu tiên nhận thức hân, ta bắt gặp hân nhiều hơn. Có khi là đang đi trên phố lướt qua hân, khi lại thấy hân trên một chiếc thuyền rất lớn đứng ngắm người. Có lúc thật muốn bắt chuyện cùng hân nhưng Đông ca ca bảo ta tên nhìn lên kẻ khác là người xấu nên ta lại chỉ xem hân như không khí mà lướt qua.

Hân luôn mặc bạch y, dáng vẻ tiêu sái, cao lớn thật anh tuấn. Bất quá so với Đông ca ca của ta lại kém phần âm áp hơn. Lúc nào ta cũng trông thấy hân cười, nụ cười ấy như treo trên khuôn mặt hân, dù cho đôi mắt có chất chứa ưu thương thì hân vẫn luôn cười.

Đông ca ca của ta thì khác, chàng rất thích lam y, ta cũng thích lam y của chàng. Chàng luôn ôn nhu đối đáp ta, đôi khi chàng tức giận sẽ mím môi không nói chuyện cùng ta, nhưng vẫn sẽ thật quan tâm ta. Từ nhỏ chàng đã chăm sóc ta, khi lớn lên ta sẽ trở thành tiểu nương tử của chàng, chăm sóc lại chàng.

” tiểu cô nương, hoa này có bán không?”

” nga ~ công tử thích có thể lấy, hoa này ta không để bán.”

Lần đầu tiên ta nói chuyện cùng hân, giọng nói có chút phóng khoáng nhưng lại thập phần khí chất khiến người ta không muốn lại gần. Hân lấy một cành bạch mai rồi để lại miếng ngọc bội.” trùng hợp ngọc bội của ta cũng không bán, chỉ bằng ta đổi với nàng.”

Hân để lại ngọc bội rồi rời khỏi. Không hiểu sao ta đem giấu nó vào người, không muốn Đông ca ca trông thấy nó.

## 3. Chương 3: Hoàng Phủ Hạo

Ta đi khắp kinh thành tìm nàng, đã ba ngày ta không thấy nàng lại ở chỗ cũ bày hoa. Cảm giác như nhói đến phát hoảng thôi thúc ta phải đi tìm nàng. Ta lo sợ nàng sẽ biến mất....

” Tiểu cô nương, sao nàng lại ở đây?” Ta thấy nàng ở bên ngoài cổng thành, cả người mặt mũi hướng mắt về phía xa như trông ngóng điều gì.

” ta chờ Đông ca ca của ta...” mắt nàng lấp lánh lệ khiến tâm ta nhói lên. Bộ dạng xinh đẹp, hăng hái hàng ngày trở nên rã rời mệt mỏi, ta vén nhẹ sợi tóc mai rồi bởi cho nàng, nàng vẫn im lặng không nói.

” nàng đã chờ bao lâu rồi?”

” Từ lúc Đông ca ca nổi giận bỏ đi... Ta cũng không biết nữa...”

Nàng mệt mỏi bắt tỉnh trong tay ta. Nàng là mệt mỏi chờ nam nhân khác... Một cảm giác bức bối xâm chiếm tâm trí ta, tại sao nàng lại chờ nam nhân khác...Ta siết chặt tay đem nàng ôm vào ngực. Tiểu cô nương suy yếu trong tay ta, nàng vì kẻ khác trở nên như vậy, tâm ta thật có chút không thoải mái.

” thế tử, cô nương...”

” chăm sóc nàng thật tốt!” ta để nàng ngủ trong phòng mình, dặn dò hạ nhân rồi đi tới thư phòng.

Cành mai cạnh cửa sổ vẫn thật tốt, đã ba ngày rồi nó vẫn chưa héo rũ... Mỗi ngày ta đều đến lấy hoa từ nàng, ta chọn hàn mai không phải vì ta đặc biệt thích nó mà để làm nàng ấn tượng. Sau vài lần đến thì nàng luôn để riêng một cành hàn mai cho ta, nàng bắt đầu quen thuộc ta... Cứ như thế ta bước vào cuộc sống của nàng và nàng cũng dần chiếm lấy tâm trí ta.

” Hạo nhi, người đem nữ nhân về phủ?”

” đó là nữ nhân của ta!”

Ta cũng không biết chính mình đang nói gì, nhưng ta lại càng hiểu rõ sự khao khát độc chiếm nàng của bản thân.

#### 4. Chương 4: Triệu Phù Dung

Ta tỉnh lại thì đã là lúc khuya, liền có một vị tỷ tỷ đem đồ ăn đến cho ta. Căn phòng này mọi thứ đều thật xa hoa nhưng không ấm áp như nơi ta và Đông ca ca sống.

” Đây là đâu?”

” là Thành vương phủ, thế tử đã đem tiểu thư về, đây là phòng của ngài.”

Vậy ra bạch y nam tử kia là thế tử, ta chỉ biết hắn nhất định giàu có nhưng không nghĩ đến cư nhiên là một thế tử... Ta gặp hắn đều đặn mỗi ngày trong suốt năm qua, nói quen không quen nhưng không thể nói là xa lạ, thế nhưng ta không biết gì về hắn.

“Thế tử của người gọi là gì?”

” ta là Hoàng Phủ Hạo, nhớ lấy tên ta.”

Hắn nghiêm giọng như ra lệnh lại như ân cần... Đông ca ca chưa từng như thế. Ta ở lại vương phủ vì hắn hứa sẽ giúp ta tìm Đông ca ca. Hắn nói đúng, ta cứ chờ chàng ở cổng thành mãi cũng không phải là cách.

Ở gần bên hắn ta mới biết, thật ra hắn không vui vẻ như bên ngoài. Hắn cũng chỉ là thiếu niên mười bốn nhưng tâm sự dường như chất chứa từ rất lâu.

“Tại sao huynh thích bạch sắc đến vậy? Cả y phục và hàn mai...”

” ta không thích bạch sắc, ta là đang để tang...”

Trong phủ không có người vừa khuất, hắn lại nói để tang, ta đã trông thấy bạch y của hắn suốt một năm... Vậy ra là người trong quá khứ. Đôi khi ta cũng thấy bóng dáng của Thành vương phía xa, nhưng tuyệt nhiên ông không bao giờ bước vào biệt viện của hắn. Ở đây có một vườn hàn mai, hắn có nhiều như vậy nhưng dù đến mùa vẫn đến lấy một cành.

\*

Mùa đông hai năm sau, Thành vương gia tạ thế, rốt cuộc hắn cũng gỡ bỏ xuống nụ cười gượng ép của ngày xưa. Ta nghĩ do hắn quá đau lòng, hắn nói do hắn thanh thản.

Hai năm qua tin tức của Đông ca ca vẫn thật mơ hồ... nhiều lần ta tự nhủ chàng còn làm việc lớn, xong việc sẽ trở về, thế nhưng hai năm nói dài không dài, nói ngắn lại không ngắn... Đông ca ca, chàng quên ta rồi sao?

” Triệu Phù Dung tiếp chỉ, Triệu tiểu thư công dung ngôn hạnh, tài đức vẹn toàn cùng Thành vương Hoàng Phủ Hạo...”

Tai ta như ù đi không còn nghe rõ những gì người kia nói. Đạo thánh chỉ tứ hôn... Là hoàng thượng ngự ban, ta có cách gì từ chối. Ta phải trở thành nương tử của Đông ca, ta mãi là của riêng chàng!

Ta tìm hấn để nói rõ chỉ thấy trong trời tuyết trắng hấn ngơ ngác nhìn về vườn hàn mai, tựa như hấn đã nhìn rất lâu rồi và sẽ đứng mãi đó cho đến chết.

” nàng hận ta cũng được, ta sẽ không buông, ta đã không còn gì...”

Hấn không nhìn ta trả lời. Thân ảnh hấn đột nhiên đối với ta rất mơ hồ, tựa như hấn sẽ tan vào tuyết bất cứ lúc nào... Nhưng ta không yêu hấn, cũng sẽ không gả hấn, ta chờ Đông ca ca của ta.

Đêm khuya ta thu dọn hành trang bỏ trốn. Trong bão tuyết lạnh giá sẽ không ai ra đường, ta cũng sẽ không bị phát hiện. Nhưng ta không ngờ hấn trông thấy, ánh mắt giận dữ tràn ngập những tia máu càng nổi bật trong bạch sắc lúc này.

Hấn giam lỏng ta vào phòng, cho người canh gác ta thật kỹ lưỡng.

Hấn giam ta trong phòng đã ba ngày, cũng không có đến xem qua ta... Ta tuyệt thực, trở nên mệt mỏi nằm dựa góc cửa, hạ nhân báo cho hấn, cuối cùng hấn cũng đến, đỡ bỏ thành lực lượng canh gác bên ngoài.

Trập tối lúc hấn bị triệu vào cung, ta tiếp tục bỏ trốn. Ta phải tìm Đông ca ca, ta không muốn gả cho hấn. Cả đời này cũng không muốn. Ta đã chạy đến cổng thành, cổng thành đã sắp đóng cửa, nếu ta chạy ra kịp hấn sẽ rất khó bắt lại ta.

Tiếng vút của roi ngựa vang lên xé toạc sự yên tĩnh, hấn dùng roi ngựa quật vào chân khiến ta ngã quy, vết thương xé da xé thịt giữa trời lạnh như tra tấn mọi giác quan của ta. Ta sợ hãi nhìn hấn, hấn lạnh nhạt ôm lấy ta trở về.

Hấn tự tay tỉ mỉ xử lý vết thương cho ta khi nhìn thấy ta hấn còn có chút run rẩy. Ta cắn răng không la một tiếng, mím môi quay đầu đi.

” đừng chạy trốn nữa được không? Ta xin nàng... Ta đã không còn gì...”

Hấn ôm lấy ta thật chặt, ta còn có thể cảm nhận được hơi thở mệt mỏi của hấn, tâm ta có chút nhói lên...

” người đã hứa sẽ tìm chàng cho ta.”

Hấn đẩy ta ra, hai tay siết chặt thành quyền, bước vội về phía trời tuyết vô định. Thân ảnh mờ nhạt tựa sương tựa khói như mờ nhạt cùng bạch sắc ngoài kia. Ta...đau lòng sao?

## 5. Chương 5: Hoàng Phủ Hạo

Ta vẫn nhớ lúc ta lên sáu, phụ vương đã giết mẫu phi tại vườn bạch mai này. Đêm đó cũng mùa đông, tuyết rơi tan tác trên những cánh hoa, máu của mẫu phi nhuộm đỏ một vùng vô cùng hoa lệ. Ta chưa từng trông thấy huyết mai, không nghĩ nó lại yêu mị, kiều diễm như vậy.

Ta chưa từng hỏi tại sao ông ta nhẫn tâm sát hại mẫu phi, nhẫn tâm đưa người ông ta yêu nhất vào cõi chết. Ta chưa từng hỏi, cũng chưa từng thôi hận. Từ đó ta vận bạch y, để nhắc nhở ta và chính ông ta về cái chết của mẫu phi.

” con vẫn còn hận ta?”

Trước khi chết ông ta hỏi ta, ta đã hài lòng chưa? Đã hết hận chưa? Đứng trước người hơi thở đã kiệt quệ sắp tắt, ta cũng không hiểu nổi lòng mình.

” tại sao?”

Câu hỏi ta đã phải dồn nén bao nhiêu năm qua cuối cùng cũng có thể thoát ra. Ông ta cười hoài niệm, nụ cười xa xăm ấy hiện lên theo hai dòng nước mắt... Phụ vương của ta đã thật già rồi.

” vì ta quá yêu bà ấy, ta không thể chấp nhận việc nàng cùng hoàng thượng vẫn chưa dứt tương tư.”

” mẫu phi từng nói với ta, có hai người bà ấy yêu nhất trên đời.”

” là con và hoàng thượng.”

” là ta và ông!”

Ta quay người bỏ đi để mặc phía sau là tiếng cười chua chát. Ta có còn hận phụ vương không? Chính ta cũng không thể biết được nhưng có lẽ, từ lâu lắm rồi ta đã buông xuôi hận thù.

Thật nhiều năm trước mỗi ngày ngày ta đều hạ độc được vào trà của phụ vương, nhưng từ khi nàng xuất hiện, ta đã thôi không còn muốn làm việc thiên lý bất dung đó nữa. Là chính phụ vương mỗi ngày tự hạ độc mình, ta nghĩ ông muốn đoàn tụ cùng mẫu phi.

Sau khi trở thành vương gia, ta liền cầu xin hoàng thượng tứ hôn. Ngài đã muốn gả đại tiểu thư của thị lang cho ta, nhưng khi ta xin ngài ban hôn cùng một dân nữ, ngài liền vui mừng đồng ý. Trong thâm tâm của hoàng thượng vẫn ngại việc ta nắm quyền cao. Bất cứ hoàng đế nào đều sợ hoàng thân nắm quyền, bởi lẽ càng quyền cao chí tôn càng muốn soán ngôi lập vị.

Phụ vương của ta là bào đệ của hoàng thượng, từ nhỏ ta đã nhận được muôn vàn ân sủng từ người. Kinh thành truyền rằng ta là hoàng chất được hoàng thượng sủng ái nhất, không để ý đến thể diện hoàng tộc, tứ hôn một dân nữ thành chính phi theo ý nguyện của ta. Thật ra họ không biết, ta còn là hài tử của người hoàng thượng yêu nhất, nên ngài liền sủng ái ta để tưởng niệm mẫu phi.

Ta đoán nàng sẽ bỏ chạy nên mỗi đêm đều đứng xa trông về phía khuê phòng của nàng. Quả thật nàng bỏ trốn, dù đoán trước nhưng sự việc xảy ra cũng khiến ta nổi giận. Ta mong nàng sẽ ở lại, thương hại ta mà ở lại cũng được, ta đã không còn gì... Đơn độc đến nỗi chính ta thấy sợ hãi.

Nàng vì hận mà bất chấp lạnh giá chạy đi, nàng vì hận mà bỏ mặc ta lại... Nếu nàng cũng bỏ đi ta sẽ thật sự cô độc đến chết mất. Đêm khuya ta vừa về đến phủ đã nghe báo nàng chạy trốn, ta phóng ngựa đuổi theo. Gió rét dữ dội gào thét bên tai, cơn giận cũng đang cào xé tâm can ta. Ta dùng roi ngựa quật ngã nàng, ta... Đã làm tổn thương nàng.

Ta cầu xin nàng dừng đi, nhưng nàng lại nhắc đến hận. Ta muốn nói cho nàng biết Đông ca ca của nàng là nghịch tặc, chỉ vài ngày nữa thôi chính ta sẽ đối mặt cùng hắn trên chiến trường. Cả kinh thành sắp rơi vào loạn lạc, ta muốn nàng gả cho ta, ta muốn bảo vệ nàng tới cùng, ta muốn dù kinh thành thất thủ cùng sẽ cùng nàng bỏ mặc tất cả cao bay xa chạy. Ta muốn nàng là của ta...

Ngày đó nàng nghĩ chạy ra khỏi thành là thoát, nhưng bên ngoài kia tầng lớp dịch đang hoành hành. Có thể nàng sẽ gặp được Đông ca ca của nàng, nhưng khi đó nàng rất có thể đã trở thành xác vô hồn.

Tất cả dân chúng đã được di tán đến nơi an toàn. Chỉ còn lại triều thần cùng hoàng thân ở lại chờ trận đánh cuối cùng. Ta biết, nếu ở lại rất có thể sẽ chết. Nhưng nàng không có ai chăm sóc bên ngoài, ta không yên tâm. Ta sẽ bảo vệ nàng đến phút cuối cùng. Nàng sẽ... An toàn về bên hắn.

Ta đem nàng giam lỏng trong chiếc lồng vàng, ta không muốn tổn hại nàng...càng không muốn nàng rời đi.

” Hoàng Phủ Hạo, người không sợ ta sẽ hận ngươi, mãi mãi về sau ta đều sẽ hận ngươi sao?..”

Tâm ta kịch liệt đau đớn... Phù nhi, như vậy có tính nàng sẽ nhớ ta mãi mãi?

## 6. Chương 6: Triệu Phù Dung

Hắn nhốt ta trong chiếc lồng vàng, ngăn cản ta đi tìm Đông ca ca. Có hỷ nương đến khuyên nhủ ta, bà ấy nói năm ngày sau hắn sẽ rước dâu...

Ta khóc nháo đến mệt mỏi hắn cũng không để mắt tới. Ta không còn thấy hắn lại xem ta. Có lẽ hắn bận chuẩn bị hôn sự...

Ngày ngày đều sẽ có người đưa thức ăn đến cho ta, cánh cửa ấy mỗi lần mở ra ta cũng sẽ thấy loáng thoáng bên ngoài. Đôi khi sẽ bắt gặp dáng vẻ mệt mỏi của hắn trong tuyết lạnh, hắn không hề liếc về phía ta một lần. Chắc hẳn câu nói hôm đó làm hắn dễ tâm, ta thật sự sẽ hận hắn sao?

Ta dần im lặng chấp nhận, không khóc nháo nữa. Đôi lúc cũng sẽ ngoan ngoãn để bọn họ đo giá y. Ta vẫn thầm hy vọng Đông ca ca sẽ xuất hiện, chàng sẽ cứu ta. Ngày đại hỷ của chúng ta hẳn vận hồng y rực rỡ, ta được người trang điểm kỹ càng đợi hắn đến. Hắn đến đón dâu, rước ta về một phủ mới. Xuyên qua khăn che ta thấy nụ cười tuần lãng của hắn. Từ khi quen biết, đây là lần đầu tiên ta trông thấy hắn cười hạnh phúc như vậy.

Đại hôn có rất nhiều người, nhưng cả kinh thành dường như ngủ yên trong lạnh giá, nếu không có đội rước dâu chắc toà thành này sẽ lạnh lẽo chết mất. Hắn đá kiệu, công ta vào phủ. Tấm lưng rộng rãi của hắn thật ấm áp... Bấy lâu nay ta không biết hắn cũng có thể cho ta cảm giác này. Nhưng ta vẫn muốn người công ta cả đời sẽ là Đông ca ca... ta vẫn chờ chàng đến đón ta đi. Sau này khi chàng tìm thấy ta, ta lại sẽ cùng chàng đi khắp chân trời cuối đất.

” Phù nhi, ta sẽ che chở nàng cả đời.”

Giọng nói của hắn thật ấm áp, ta mím môi lặng thinh không nói, cứng nhắc đến lẽ đường cùng hắn.

“Nhất bá thiên địa!”

Là bá đường, sau tam bá ta sẽ trở thành tiểu nương tử của hắn, cả đời sẽ cùng hắn... Đông ca ca, chàng thật sự bỏ quên ta rồi.

Tiếng ồn ào bên ngoài như sắp lấp đi tiếng vị chủ hôn, thật không biết đang xảy ra chuyện gì.

“Nhị bá cao đường!”

Nhị bài được hoàn thành, chủ hôn nhanh chóng hô tam bá

“Phu thê...”

Tam bá chỉ mới đọc một nửa ta đã nghe tiếng binh khí xông đến. Một vệt máu văng đến hải của ta. Ta sợ hãi mở khăn che lên liền thấy khung cảnh hỗn loạn người chết nghiêng ngả.

” Phù nhi, dù có chuyện gì cũng phải ở sát sau lưng ta. Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Hắn một tay nắm tay ta, một tay siết chặt thanh trường kiếm xông ra ngoài. Tay hắn ấm áp khiến ta yên tâm đi theo hắn, máu dính lên trường kiếm, hoà cùng hồng y của hắn. Ta chưa từng chứng kiến khung cảnh đáng sợ như vậy. Nhưng có hắn ta không hề sợ hãi.

” Hoàng Phủ Hạo, chịu chết đi!”

Là tiếng của Đông ca ca, đích thực là chàng rồi! Là chàng đến tìm ta sao?

” Đông ca ca, muội chờ huynh rất lâu rồi!”

Ta rời tay hắn chạy về phía Đông ca ca. Chàng dịu dàng vén tóc mai cho ta, lại ấm áp cười như ngày xưa.

” Dung nhi ngoan, ta đến đón nàng trở về, ta đem cả thiên hạ đến hỏi cưới nàng.”

Ta vui vẻ nhìn về hắn, ta đã nói Đông ca ca không quên ta mà. Hắn nhìn ta thật lâu mỉm cười, đôi mắt ấy lại chứa đầy đau thương, dù đứng cách hắn ta cũng có thể cảm nhận hàn khí xung quanh hắn. Ưu thương của hắn, cô đơn của hắn ta đều cảm nhận được...tâm ta kịch liệt đau đớn.

” Phù nhi, sống thật hạnh phúc! Mãi mãi hạnh phúc!”

Nói rồi hắn dùng kiếm lao về phía Đông ca ca, chàng tiếp kiếm của hắn. Bọn họ như đang dùng sức sát hại đối phương... Ta không muốn bất kỳ ai tổn thương, không muốn.

” tiểu thư, thật uống công vương gia hết mực yêu người.”

Một tên thị vệ của vương phủ hấp hối dưới chân ta, ta nhận ra bởi người này là thị vệ thân cận của hắn. Ta sợ hãi bước ra thật xa, ta không có tổn thương Hạo, không có!

Bọn họ càng đánh càng phân rõ, Đông ca ca đang thất thế rồi, ta sợ hãi hắn sẽ làm tổn thương chàng mất!

“Đông ca ca, cứu muội!”

Có ai đó phía sau đang ôm lấy cổ, kẻ lưỡi kiếm sắc nhọn vào ta. Đông ca ca không chạy đến ngay mà Hạo đã phóng tới. Hắn xuyên kiếm qua người tên kia nhanh đến nỗi ta chỉ không kịp thấy điều gì. Đông ca ca cũng từ phía sau phóng kiếm đến Hạo...

“Hạo!!”

Ta chỉ kịp đẩy mạnh hắn ra. Dường như ta đã dùng hết sức bình sinh mới đẩy được hắn. Cũng phải, hắn nhất định thật cao lớn mới che chở ta, công ta suốt quãng đời còn lại.

Ta thấy Hạo ôm lấy ta, hắn có nói điều gì đó ta nghe không rõ, cảm giác đau đớn truyền đến theo mỗi nhịp thở của ta. Ta thấy huyết vương trên khuôn mặt anh tuấn của Hạo, ta thấy huyết lệ, đích thực là huyết lệ rồi.

Đông ca ca cũng đến, chàng gọi tên ta thật nhiều, thật nhiều. Dường như cả đời ta cũng chưa từng được nghe chàng gọi nhiều như vậy. Ta mỉm cười với chàng, ta đã hứa sẽ chỉ mỉm cười cho chàng xem, nhưng ta thất hứa mất rồi, ta còn muốn cười cho Hạo thấy nữa. Chắc chắn hắn sẽ lại đem hồ lô đường đến dỗ ta cười.

“Phù nhi, Phù nhi... Xin nàng, đừng bỏ ta, chúng ta đã báỉ đường, nàng nhớ không!”

Huyết lệ của hắn rơi xuống môi ta, vị tanh nồng trào ra khỏi cổ họng, ta khẽ mỉm cười gật đầu. Cả đời ta có hai người thường vuốt tóc mai cho ta, là chàng và hắn. Cả đời ta duy nhất một lần lau lệ cho người khác, đó là Hạo.

Ta luôn nhìn thấy hắn cười, lúc vương gia tạ thế hắn cũng không rơi một giọt lệ, ta không nghĩ hắn lại sẽ khóc vì ta. Ta chợt thấy cánh hàn mai tan tác rơi loạn trong gió, diễm huyết tô lên bạch sắc giữa trời bão tuyết của hắn, chói lọi vô cùng. Ta đưa tay đón lấy Đông ca ca, ta muốn ôm tạm biệt chàng, muốn tạ lỗi với chàng, ta...đã thành tiểu nương tử của Hạo rồi...

Hắn chỉ có ta, ta phải theo hắn trở về...

## 7. Chương 7: Đông Phương Tường

Người ta đồn rằng đại hỷ hôn ấy huyết nhuộm bạch sắc, diễm lệ vô cùng cũng tang thương vô cùng. Thái tử của Bắc triều cũ đã đem binh chiếm kinh thành, soạn ngôi lập vị, trị vì đất nước quốc thái dân an. Người ta đồn rằng tân đế truy phong Triệu Phù Dung làm Thành Đức hoàng hậu, từ đó và sau hậu cung ba ngàn nhưng không có nữ chủ.

Người ta lại đồn kì thực Thành Đức hoàng hậu là vương phi của Thành vương tiền triều, vương phi bị sát hại trong ngày đại hôn, Thành vương từ đó giam mình trong Hàn Mai biệt viện vương phi từng ngụ, vương phi tạ thế tại vườn mai, máu nhuộm đỏ cả một vùng.

Người ta đồn thổi rất nhiều thứ. Nhưng lại không ai biết có một con người vì tưởng niệm mà hóa si, mỗi ngày đều tự trò chuyện với cành hàn mai bên cửa sổ rồi mỉm cười hạnh phúc.

Không biết rằng có một vị hoàng đế tối cao nhưng lại cô độc trong day dứt cả quãng đời có lại.

\*\*\*

“Hoàng thượng, Thành vương đã chết.”

Ta lặng người bên long án, Hoàng Phủ Hạo... Hạo đã chết rồi sao...

Ngày đó khi nàng ra đi, hạo cũng đã gần như phát điên, mặc cho mọi người chém giết, hạo ôm nàng trở về vườn hàn mai. Máu của nàng nhuộm đỏ cả gốc mai trở thành huyết mai kiều diễm, mà máu của hạo cũng không ngừng tuôn ứot đầm giá y của nàng.

Ta có thể vì nàng đoạt cả thiên hạ, đem nàng đến ngôi vị cao quý nhất của nữ nhân. Nhưng ta mãi không thể vì nàng mà bỏ mặc tất cả, ta không thể vì nàng mà rơi huyết lệ đến mù lòa, càng không đủ can đảm sống một đời cuồng si, tưởng niệm. Ta mãi chẳng thể yêu nàng như hạo.

Có thể do hâm mộ, cũng có thể do thù hận, ta không để hạo chết. Ta phé đi chân của hạo, ta ép hạo phải sống. Sống để từng ngày chịu dày vò như ta, sống để hạo không thể cùng nàng đoàn tụ.

\*

Lần đầu tiên ta gặp nàng là năm ta mười tuổi. Tiểu hài tử mới sinh đó trông thấy ta liền mỉm cười thật xinh đẹp, ta biết, ta đã si nộ cười ngốc nghếch đó.

Nàng là nữ nhi của cô cô - Ninh Trữ quận chúa, nàng là thái tử phi tương lai đã được định sẵn của ta. Ngày hoàng thành thất thủ, cả hoàng tộc bị sát hại, ta ôm theo nàng bỏ trốn, ta chăm sóc nàng, bảo vệ nàng, nhìn nàng trưởng thành ngày càng xinh đẹp.

Nụ cười của nàng rất khuynh thành, ta liền không muốn nàng mỉm cười cùng ai khác ngoài ta. Ta biết Thành vương thế tử dõi theo nàng, ta ép nàng hứa không được cùng hạo trò chuyện. Hạo mỗi ngày đến lấy hàn mai, ta bắt nàng không lấy bạc của hạo, ta không muốn nàng có quan hệ cùng hạo.

Ta phát hiện nàng giấu ngọc bội của hạo, ta nổi giận bỏ đi. Cùng lúc tìm được Mạnh tướng quân - đại thần trung thành của phụ hoàng. Chúng ta lập mưu đoạt vị lập lại hoàng triều. Lúc đó, ta đã bỏ rơi nàng...

Ta biết nàng đang sống tại Thành vương phủ, dù thật căm hận hạo nhưng ta vẫn nhẫn nhịn chờ đợi, nhẫn nhịn đến ngày chính tay ta giết hạo. Biết tin nàng gả cho hạo, ta đẩy nhanh kế hoạch công phá thành, giành lại nàng. Nàng vẫn chạy theo ta, nàng vẫn rất yêu ta... Tư vị chiến thắng thật không tẻ khi thấy hạo thất vọng nhìn nàng.

Ta cùng hạo giao đấu, thuộc hạ của ta thấy tình thế không mấy khả thi, hạo liền đe dọa nàng để phân tán sự chú ý, ta biết Hoàng Phủ Hạo sẽ đến cứu nàng trước, khi đó ta sẽ thừa cơ giết hạo.

Nhưng, ta ngàn vạn lần cũng không thể ngờ, nàng cư nhiên đỡ cho hạo. Một kiếm của ta... Xuyên qua tim nàng. Giây phút nhìn nàng gục xuống dưới tay hạo ta đã biết... Ta sai rồi. Ta không nên bỏ mặc nàng, ta không nên để nàng cạnh hạo, ta ngàn vạn lần không nên để nàng phát sinh tình cảm cùng hạo.

Ta...đã giết chết nàng. Ta đã giết chết thiên hạ mà ta cố gắng bảo vệ.

## 8. Chương 8: Hoàng Phủ Hạo.

” Gia, nàng đã chết rồi! Người đừng như vậy nữa!”

Mọi người đều như nhau, họ nói nàng chết chỉ để an ủi ta, thật ra ta biết nàng đã trở lại bên hạo rồi. Nàng trở lại cùng Đông ca ca của nàng. Ta nhớ hôm đó giá y của nàng thật rực rỡ, nàng gục trên tay ta nhưng vẫn muốn trở về cùng hạo. Nàng yêu hạo đến như vậy, cả đời nàng chỉ muốn cùng hạo còn ta cả đời cũng chỉ yêu mình nàng. Nàng trở về bên hạo rồi, người ta nói nàng trở thành hoàng hậu, hạo đem cả giang sơn hỏi cưới nàng còn ta...chỉ là một phé nhân vô dụng, ta không có tự cách bên nàng.

Khi ta đón nàng về, khi ta cùng nàng báai đường, khi nàng thay ta đỡ một kiếm... Ta đã nghĩ, rốt cục trong tâm nàng cũng có ta. Hạnh phúc đôi khi chỉ là vậy, dù cho thật ngắn ngủi tựa như pháo hoa chóng tàn ta



cũng không hối tiếc kiếp này... Một đời một kiếp chỉ yêu mình nàng. Chỉ hy vọng kiếp sau ta sẽ không phải gặp lại nàng, không phải mê luyện nộ cười giai nhân đó.

Giấc mộng tàn lụi theo cánh hàn mai tan tác giữa biển trời vũ huyết ...

## 9. Chương 9: Ngoại Truyện 1

Tôi vẫn nghe thấy tiếng gào thét đau đớn ấy.... dường như tôi có thể cảm nhận được căn bệnh này đang giết chết tôi từng ngày... Cơ thể này vẫn ngày một yếu đi dù cho họ có đưa vào nó hàng trăm thứ thuốc để duy trì thêm một chút thời gian sống mà chính tôi cũng dần không biết để làm gì. Để chờ anh ư? Không, từ lâu ý niệm đó đã mục nát đến nỗi anh không còn là lí do để tôi tiếp tục cố gắng.

“Cô nghỉ ngơi tốt.” - Bác sĩ Lâm mỗi ngày đều đặn đến tiêm thuốc cho tôi, mỗi lần đều đau đớn đến chết đi sống lại. Trước kia tôi không biết, thật ra để được sống phải chiến đấu lại rất nhiều thứ... trong đó có đau đớn bệnh tật.

” Tôi có thể xuất viện không.” giọng nói đã lạc đến nỗi khó có thể nghe thấy, nhưng anh ta vẫn khựng lại. Hồi lâu anh đáp lại tôi:

” Cô đã không còn nơi để đi nữa rồi... hơn nữa chính cô đã đồng ý việc thử thuốc.” Anh không có quay lại nhìn tôi, sau khi nói xong liền rời khỏi, còn tôi thì vẫn lặng người nhìn về phía cửa.

Phải rồi, trước kia tôi từng đồng ý làm vật thử chỉ để họ kéo dài cái mạng nhỏ này. Ai mà ngờ được đường đường là một đại tiểu thư Triệu gia cao ngạo lại phải trở thành chuột bạch để được sống.

Cuộc hội thoại ngắn ngủi ấy hiển nhiên không phải lần đầu tiên. Ba năm qua, mỗi khi tuyệt vọng tôi đều muốn rời khỏi căn phòng tù túng đầy đau đớn này và dù có chết ở một góc nào đó cũng được.

Có lẽ đôi chân tàn phế này đã một phần cứu sống tôi. Nếu có thể chắc tôi đã lao ra ngay ngoài kia và chạy đi. Cánh cửa ngăn cách tôi ngay đó, chỉ cách tôi không quá mười bước chân nhưng sẽ chẳng bao giờ tôi đến được... Tôi biết chính tôi chọn căn phòng này, cũng biết nếu rời khỏi đây đồng nghĩa với cái chết không chốn nương thân... nhưng bây giờ tôi lại khát khao được chết đến lạ lùng. Tôi muốn thoát khỏi nơi này, muốn thoát khỏi những cơn đau dai dẳng này, muốn rời bỏ thế giới cô độc đang giết tôi từng giờ....

Rời mắt nhìn về phía cửa sổ, tịch dương hôm nay thật đẹp. Một màu đỏ như máu nhuộm thắm cả góc trời... chợt một chút kí ức len lỏi về. Có một người đã từng cùng tôi trong những buổi chiều đẹp như thế này. Khi ấy tôi vẫn còn tự do, đôi chân vẫn còn có thể nhảy nhót những vũ điệu trên đôi giày ballet quen thuộc. Nhìn lại hình hài gầy héo mòn như bây giờ, bật giác nở một nụ cười chua chát trên môi... Tôi từng rất yêu một người, yêu đến nỗi cố chấp, đến nỗi tình yêu ấy cũng như cơn đau hành hạ tôi chết đi sống lại mỗi ngày. Đã từng yêu bất chấp như thế.

\*\*\*\*\*

” Cô ấy đã muốn buông xuôi rồi...” - Tiếng Lâm Hạo Có chút ngập ngừng, bất lực.

” Cô ấy sẽ không bỏ đi. Cô ấy cũng không thể bỏ đi.”

” Cô ấy đã không còn ý niệm sống. Tề Phong, tôi nghĩ đã đến lúc cậu nên xuất hiện.”

” Không cần. Tôi sẽ không gặp cô ấy.” Hoàng Phủ Tề Phong treo chiếc áo blue lên giá, anh ngã mình vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Ba năm không gặp mặt, không nói chuyện, Triệu Hạ Du còn không nghĩ có sự tồn tại của Tề Phong trong cái bệnh viện này... Ba năm kể ra không dài, nhưng mỗi ngày đều chứng kiến người kia đau khổ mà chỉ có thể nhìn qua camera... ba năm qua anh sống như đã qua một đời người. Không, là tồn tại chứ không gọi là sống...

” cậu không muốn giải thích cho cô ấy chuyện trước kia sao?”

” Đã không còn quan trọng nữa rồi...” Tề Phong nén một tiếng thở dài. Anh không muốn sao? Anh muốn lắm chứ, muốn bài trừ tất cả hiểu lầm, muốn lại đường đường chính chính đối diện trước cô, muốn lại ôm cô cầu xin cô cố gắng sống vì anh... nhưng anh không thể, không thể để cô lại chịu tổn thương.

” Tôi sợ chính cô ấy đang tự giết chết mình, cậu biết mà, thuốc cũng không thể cứu sống cô ấy.” Lâm Hạo nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài, Triệu Hạ Du... sợ rằng không qua khỏi mùa đông này.

” Tôi sẽ không để cô ấy chết!” Đôi mắt vương tia máu đỏ ngầu đầy tức giận của anh khiến Lâm Hạo giật mình im bất. Tề Phong như thú dữ mang trong mình đầy thương tích, chỉ cần đụng phải vết thương liền trở nên hung hãn.

” Cậu không thể ép cô ấy sống nếu chính cô ấy đã muốn buông xuôi!”

” câm miệng!” Tề Phong lao mình tóm lấy cô áo Lâm Hạo. Có một sự thật không thể chối bỏ chính là Lâm Hạo nói đúng. Triệu Hạ Du đang ngày một yếu đi, hơn ai hết Tề Phong phải là người hiểu rõ nhất. Nhưng anh không muốn thừa nhận. Anh đã phải lừa dối chính mình cả ngàn lần Triệu Hạ Du sẽ ổn, cô ấy sẽ mãi trong căn phòng đó suốt phần đời còn lại.

Một nụ cười chua chát hiện lên “Hoàng Phủ Tề Phong mày đang lừa ai chứ.”

” Đến gặp cô ấy đi! Giải thích với cô ấy rằng năm đó cậu không bỏ rơi cô ấy, rằng cha cô ấy đã hại chết cha cậu và cả chương trình thử nghiệm thuốc thật ra chỉ là cách cậu cứu cô ấy!” Lâm Hạo nhin không được lớn giọng. Anh không đành lòng khi thấy họ đang hành hạ lẫn nhau. Một người vì người kia mà ba năm đau khổ, một người vì sống trong mù mịt mà đã không còn thiết tha thực tại.

\*\*\*\*\*

” Triệu tiểu thư! Triệu tiểu thư!” y tá Trần Khê lay người tôi. Tôi biết chứ nhưng không muốn tỉnh dậy, họ lại muốn đưa tôi đi ngâm thuốc rồi. Thật sự cũng không hiểu nổi rốt cuộc đây là bệnh viện đông y hay tây y, thứ họ cho tôi thử rất nhiều và nó chẳng làm tôi khá lên bao nhiêu. Có lẽ tôi cứ bất tỉnh họ sẽ ngừng việc đưa vào cơ thể tôi đủ thứ loại khác nhau, có lẽ như vậy tôi sẽ.... nhanh chết hơn.

” Không ổn rồi, bác sĩ Lâm! Triệu tiểu thư bất tỉnh!”

” mau chuẩn bị đưa cô ấy đến phòng cấp cứu, tôi sang ngay.” Lâm Hạo gấp gấp nhìn lướt qua Tề Phong còn đang đứng hình. Anh vội vã rời khỏi phòng để lại Tề Phong đang run rẩy.

” Ba năm qua chưa bao giờ cô ấy bất tỉnh... không thể nào...” Tề Phong ngã người vào tường, một nỗi sợ vô hình đang ôm trọn lấy anh. Bàn tay run rẩy ôm lấy thân mình, “Triệu Hạ Du, tôi xin em...”

\*\*\*\*\*

” mọi thứ đều bình thường nhưng không hiểu nổi tại sao cô ấy lại bất tỉnh.” Lâm Hạo cầm băng xét nghiệm coi kĩ lưỡng vẫn không thấy dấu hiệu bất thường nào.

” Chỉ có một lí do... chính cô ấy không muốn tỉnh dậy nữa.” Hoàng Phủ Tề Phong thất thần nhìn về phía xa. Đôi mắt vô định đang run lên từng hồi. Một nỗi sợ vô hình đang nuốt gọn tâm trí anh. Sau bao cố gắng, cuối cùng anh cũng gục ngã. Là anh gục ngã cùng cô - Triệu Hạ Du.

## 10. Chương 10: Ngoại Truyện 2

” Hạ Du, chờ mình!!” tôi quay đầu mỉm cười, là Tiểu Tuyết gọi. Chỉ cần nghe tiếng từ xa thôi tôi cũng có thể nhận ra cô ấy. Thật không hổ là chủ tịch đài phát thanh của trường.

” Có việc tìm mình sao?” cô ấy dám nói không có việc tôi thế sẽ biến thành heo biết bay.

” Thật ngại quá, đích thực là có việc cần phiền cậu một chút.” Tiểu Tuyết cười nịnh bợ. Tôi đã nói mà, nếu không có việc tôi liền làm heo biết bay.

” Giữa chúng ta còn ngại sao, nha đầu này thật là.” Tôi cầm tay cô ấy ôn nhu cười khích lệ.

” Vậy cậu đồng ý!” Đôi mắt giảo hoạt đó sáng lên mong chờ, hiển nhiên thứ cô ấy nhờ cậy đều có chút biến thái nếu không muốn nói là vô địch biến thái.

” đương nhiên là không. Chủ tịch viên à, mình có việc đi trước đây.” Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên cô nàng này không quen không biết nhào tới nắm tay tôi nhiệt tình: ” Bạn học Triệu, mình là chủ tịch hội phát thanh của trường, cấp thiết nhờ cậy cậu chút việc”.

Và đó là việc ra chơi đọc bản tin với lí do thay đổi giọng đọc để không nhầm chán. Đọc bản tin cũng không thành vấn đề đi. Vấn đề là sau hôm đó như thế nào các đàn anh trong hội lại như phát hiện ra sinh vật lạ để nghiên cứu. Tôi vẫn nhớ ánh mắt nhìn đến ngây dại của họ... khi nhớ lại vẫn còn cảm thấy lạnh sống lưng không thôi.

Một lần khác nữa là đi phỏng vấn một vài nhân vật kiệt xuất của trường. Nói trắng ra chính là rình mò tin tức để giật tuýt trên bản tin. Và vô số lần làm chuyện biến thái khác tỷ như thăm dò số đo ba vòng, thông tin cá nhân của các nữ sinh đang được săn đón nhiều nhất.

Tôi đã từng bị bóc lột sức lao động như thế, nghĩ đến lòng vẫn còn xót xa a.

” Chỉ một lần cuối này thôi a. Mình đảm bảo sẽ không bao giờ đụng đến cậu, các thông tin cá nhân cùng hình ảnh chụp lên mình cũng sẽ giữ kín.” Cô ấy còn mạnh mẽ đưa tay thế độc.

Tôi đứng hình một lát... ngay cả đồng bào cũng không tha, thật là ác nhân!! Chính là siêu cấp ác nhân!!!

” Cậu còn dám nói!!! Còn dám đe dọa mình!! Nói cho cậu biết, bản tiểu thư không làm!” thật khiến trời đất bất dung. Có lí nào tôi lại bị chèn ép như thế!!

” vậy không có tin đăng mình đành ghen lòng đăng tin cậu vậy. Hạ Du à, mình cũng thật đáng thương đi.” vẻ mặt cùng giọng nói vô cùng đáng thương như lời cô ấy nói. nếu không phải đã từng mắc bẫy vô số lần thì tôi thực sự sẽ tin rằng cô ấy chính là kẻ đáng thương nhất thế giới.

” Chỉ lần cuối thôi, đây là bản tin vô cùng chân chính. Chúng ta chỉ cần hỏi một số câu thôi, không hề liên quan đến số đo và thông tin cá nhân. Hơn nữa đây là vĩ nhân truyền thuyết của trường nha!” Tiểu Tuyết không ngớt lời ca tụng, ca tụng đến say sưa. Tôi không thêm để ý đến cô ấy nữa. Có lẽ heo mới bị gạt lần nữa!

” Hạ Du, cậu đi đâu a?! Chúng ta còn chưa thảo luận xong!” Tiểu Tuyết tiếp tục đuổi theo tôi. Nếu nói ngoài tài năng lừa gạt ra thì tài năng khác của cô ấy chính là mặt dày vô địch. Tôi còn biết châm ngôn sống:” mặt dày là chìa khoá của mọi thành công” được cô ấy kín đáo dán vào góc tủ riêng!

” Cô nãi nãi à, cậu thương mình đi. Đây là nhân vật vô cùng cao quý, chính là một tượng đài sống của trường nha!” đôi lúc tôi thật không hiểu cô ấy đào đâu ra nhiều nhãn nại đến vậy. Trong lịch sử bám đuôi chưa hề có một cuộc chiến thất bại nào.

” Trong hội phát thanh lại không phải chỉ có mình mình, cậu bám theo mình cái gì!” Thật sự là phiền phức chết được! Hận không the một cước đem cô ấy đuổi đến Thiên Trúc!

” Không nên nói lời tuyệt tình a Tiểu Hạ Du, dù sao cậu cũng là đệ nhất hoa khôi của phát thanh thần thánh hội, những công việc vĩ đại đương nhiên không thể thiếu phần cậu!” Nịnh bợ! Siêu cấp nịnh bợ!

” mình sắp vào lớp rồi, hôm nay mình có giờ của giáo sư Trương. Không tiện nói chuyện cùng cậu. Tạm biệt!” tôi ôm sách vội vàng chạy đi. Nếu còn ở lại, với kungfu đeo bám như cô ấy chỉ có thể phiền chết!

” Phỏng vấn lần này là Tề hội trưởng!! Cậu phải giúp mình a Hạ Du!!!!” Cô ấy vẫn tiếp tục bám theo, mà khoan đã...

” Cậu nói...là đàn anh Tề Phong?”

“Đúng vậy, là hội trưởng bằng xương bằng thịt!” Tiểu Tuyết mạnh mẽ đưa tay thề.

“cậu cứ nghĩ đi, cậu sẽ có dịp khai sáng ra bí mật dòng họ phía sau lưng hội trưởng a.”

Tề Phong... Nhân vật như thần long thấy đầu không thấy đuôi của trường. Đàn anh là hội trưởng hội học sinh, thành tích xuất sắc đến nỗi khi các giáo sư nhắc lại còn cười đến mãn nguyện. Hơn nữa lại nghe nói là một người anh tuấn nha.

Thật ra người suất sắc không phải tôi chưa gặp, mà nhân vật này muốn có bao nhiêu tài năng liền bấy nhiêu tài năng, muốn có bao nhiêu kì bí liền bấy nhiêu kì bí. Kích thích vô cùng nha.

” tại sao lại là mình đi? Không được gạt mình!” chuyện này rất đáng ngờ...

” Hạ Du a, cậu cũng biết thành phần trong hội thật ra không ai đủ thể diện để thay mặt mình trừ cậu cả. Nên mới phải phiền đến cậu...” bộ mặt cùng ánh mắt hết sức ” chân chó” nhưng mặc kệ, tôi phải gặp được Tề Phong.

” còn lời đe dọa?” tôi cất cao giọng thái độ, lần này xem như làm ăn có lời. Không còn là con lừa ăn cỏ như trước nữa đi.

” vì danh dự cùng sự trong sạch hình mẫu của cậu, mình sẽ thay cậu xoá sạch cả file gốc! Hạ Du, cậu nhất định phải làm cho hội chúng ta nở mặt!” Tiểu Tuyết vỗ vai tôi đầy khí thế. Cô ấy không thi vào điện ảnh quả thực hoang phí cả một tài năng quốc dân.

” Được, gửi lịch qua mail của mình. Bây giờ thực sự phải đi rồi. Tạm biệt!” Tề Phong... Tôi nhất định phải coi anh ta là ” thần long” như thế nào!

” được! Mình sẽ gửi ngay, tạm biệt cậu!” Tiểu Tuyết trở lại là con người chính trực chuẩn mẫu lãnh đạo rồi. Đôi khi tôi cũng phát hoảng với sự biến hoá khôn lường của cô ấy. Thật không biết làm sao Vương Khải có thể chịu đựng được lâu đến vậy. Có chút thương thức cậu ta. Vương Khải là một người cũng có thể chấp nhận là xuất chúng, lý do duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra chính là Tiểu Tuyết có kungfu theo đuổi quá lợi hại đi.

“Nga!”

” thật xin lỗi! Không sao chứ!” giọng nói thật dễ nghe, bất giác quay lên nhìn không hiểu sao cảm giác tim đập một cái thật mạnh. Đúng là kiệt suất a!! Ngôi trường này từ khi nào đào ra một nam sinh xuất sắc như vậy! Thật là khiến người gặp người say hoa gặp hoa nở mả.

” không sao chứ!?”

” A, không sao.” thật thất lễ nhưng quả thật cậu rất soái a. Đương nhiên những lời sau được tôi nuốt gọn vào. Dù sao lời này nói ra cũng dễ làm người ta chạy mất.

” Tốt rồi, thật xin lỗi tôi đã không để ý.” lời nói quả thật nghe êm tai. Nếu Tiểu Tuyết gặp cậu ta bảo đảm sẽ thu thập vào hội phát thanh mỗi ngày tự kỷ nghe đến phát cuồng!

” A, tôi trễ giờ rồi. Tạm biệt!” là soái ca, là siêu cấp soái ca nhưng giáo sư Trương chính là siêu cấp ác thần. Sự khùng bố của thầy ảnh hưởng đến tôi nhiều hơn.

\*\*\*\*

“Alo, Tiểu Tuyết, lúc mình gặp cậu còn thấy mình cài hoa áo không?” cũng may nhờ một anh chàng siêu cấp để ý mà tôi phát hiện mình mất chiếc cài áo. Chẳng qua là tôi có một bộ sưu tập hoa cài áo. Chẳng qua là mỗi ngày tôi đều cài một cái. Chẳng qua là hôm nay cái tôi cài là của ba ba đầu giá từ nước ngoài đem về... Thật muốn khóc a.

” có, mình vẫn thấy cậu mang. Cậu làm mất sao?” nếu không làm mất tôi bất chấp ngu hiểm sử dụng điện thoại trong giờ giáo sư Trương hỏi cô làm gì!!!

” Đúng vậy, vừa rồi thì không thấy nữa. Cậu huy động lực lượng tìm giúp mình đi!” tôi nghĩ lúc va phải anh chàng kia đã làm nó rơi ra. Thiên a. Thật muốn khóc!!!!!!

” đừng lo, mình sẽ nhờ đám Vương Khải tìm giùm cậu. Hôm nay anh ấy không có tiết!” Tiểu Tuyết thực sự rất tốt. Nếu không có tính ám hại đồng bào thì còn tốt hơn.

” thật cảm ơn cậu!”

” không có gì, hà hà!” giọng cười trước khi cúp máy...bà nó, tôi sắp vào tròng rồi!!!!

\*\*\*

” thật trùng hợp, cậu ở đây sao?” Vương Khải hoà nhã bước đến. Sau khi nghe cuộc điện thoại từ Tiểu Tuyết anh liền chạy đến đây tìm đồ.

” chào cậu!”

” cậu ở đây nãy giờ sao? Có trông thấy một chiếc cài áo nữ nào không?” Vương Khải đã tìm cả đoạn đường vẫn không thấy. Tự tìm chi bằng hỏi xung quanh có vẻ khả thi hơn.

” Cậu nói cái này sao?” một chiếc hoa cài áo xinh xắn trên bàn tay thon gọn của anh. Màu bạc lấp lánh tỏa nhẹ dưới ánh nắng chiều thật đặc biệt.

” Đúng rồi. Là của bạn mình. Cậu có thể trả lại không?” Vương Khải thở phào nhẹ nhõm, nếu không tìm được Tiểu Tuyết sẽ lại lấy cớ hành hạ anh mất.

” Không cho cậu được. Mình chờ người đến lấy.” anh thư thái đáp lại Vương Khải, thu chiếc cài áo nhét vào túi quần. Lại dựa tường im lặng chờ đợi. Đường như anh đã chờ rất lâu rồi và sẽ chờ đến khi người đó quay lại.

” được rồi. Vậy mình về trước. Tạm biệt!” Vương Khải thừa biết tính cách con người đó. Muốn anh giao ra vật kia không bằng trở về chịu phạt vẫn đơn giản hơn nhiều.

\*\*\*\*

” Tôi đã đợi em cả buổi...”

Tiểu Tuyết báo với tôi có người nhặt được và chờ tôi đến lấy. Tôi nghĩ sẽ phải trả một cái gì đó để lấy lại nhưng không nghĩ lại là anh chàng sáng nay đụng tôi.

” thật ngại quá, tôi muốn lấy lại đồ.”

“... ..” anh cau mày im lặng. Cũng không phải là đứng đến phát ngốc rồi chứ?!

” Đây bạn học, tôi muốn lấy lại đồ. Vật đó rất quan trọng, có thể trả lại cho tôi không?!” đích thực đây là vật rất quan trọng, ba tôi đã đấu giá nó ở Anh quốc đem về cho tôi, đó là đồ cổ, hàng thật giá thật nha.

“... ..” anh ta không nói thêm lời nào, lấy từ túi quần ra chiếc cài đưa tận tay tôi rồi quay người bỏ đi. Từ đầu đến cuối đều không nói chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp.

Anh đã đi khuất bóng, tôi vẫn mãi ngây ngốc nhìn theo khó hiểu. Hình như anh có nói đã đợi tôi cả buổi. Bất giác nhìn xung quanh, chỗ anh đứng chỉ là một bức tường kiên cố không chút bóng cây, trời đã ngã chiều rồi, như vậy... Tôi cảm thấy tâm tình thật phức tạp, anh là ai...?

## 11. Chương 11: Ngoại Truyện 3

Tôi nghe thấy giọng nói đó, hơi thở đó... tất cả đều như xưa. Cứ như tôi đã sống quá lâu trong hồi ức về anh và bây giờ nó mãnh liệt khiến tâm trí tôi ngây dại, ngây dại đến nỗi lại một lần nữa nghe được, cảm nhận được rằng anh tồn tại bên tôi. Anh gọi tên tôi thật nhiều, thật nhiều như thể gọi cho một đời đã qua. Anh nói với tôi rất nhiều điều, toàn là những lời mà ba năm qua tôi mỗi đêm đều mơ về việc chính miệng anh sẽ nói cho tôi biết. Chỉ là... tôi không nghĩ khi nghe anh nói lại đau lòng đến thế.

Anh nói: ” Hạ Du, em tỉnh lại đi, anh sẽ đưa em đi.”

Anh nói: ” Hạ Du, cố gắng vì anh. Xin em.”

Anh nói: ” Tha thứ cho anh, là anh vô dụng không thể khiến em hạnh phúc. Là anh nhẫn tâm khiến em trở nên như vậy.”

Anh nói:” Hạ Du, xin em nhìn anh.”

...

Lời anh nói có thể thay đổi thời cuộc ba năm trước sao? Có thể trả lại cho tôi những ngày tháng mà bây giờ, đến trong mơ tôi cũng không dám mơ. Không thể! Anh căn bản không thể làm cha tôi sống lại. Chính tay anh đã đẩy hai chúng tôi đến ngày hôm nay, bên rìa của hạnh phúc, của vực thẳm.

Lẽ ra tôi phải hận anh thế nhưng cả trái tim và tâm trí không thể nào thôi nghĩ về anh, không thể nào buông xuôi tất cả. Có lẽ... chỉ có ngủ yên trong cái chết tôi mới có thể thanh thản buông xuôi anh.

Có một loại tình yêu thống khổ như mặc y phục giữa sa mạc, khổ sở vô cùng nhưng không có can đảm lột bỏ. Nực cười là Triệu Hạ Du tôi lại chính là người đang mặc y phục đông trong cái sa mạc do anh tạo nên.

” Hạ Du, em tỉnh rồi đúng không? Hạ Du... nhìn anh. Hạ Du...”

Nước mắt... tôi những tưởng đã không còn có thể một lần rơi xuống nữa, những tưởng đã nuốt hết đau khổ cùng uất ức vào trong những cuối cùng vẫn trào ngược ra ngoài.

” Hạ Du...”

” Tề Phong... anh có thể nào... nói rằng... chuyện lúc trước không phải...do anh không?” tôi vẫn nhắm nghiền mắt, giọng lạc đến không thể nghe rõ tự lừa dối chính bản thân mình. Nếu anh nói phải liệu tôi có thể bỏ mặc tất cả không?

“ ... ... ”

anh lặng im không nói, thay cho câu trả lời của mình. Tôi chợt bật cười, anh cứ lặng im như đêm hôm đó, mặc cho tôi điên cuồng gào thét anh vẫn im lặng. Tôi không muốn thấy anh nữa, tôi muốn rời khỏi đây, tôi không muốn tiếp tục tồn tại qua từng ngày với đau khổ triền miên như thế này nữa. Tôi không muốn! Trăm ngàn lần không muốn.

Đau thương ( hạ )

“ thả tôi đi...”

Tôi ngây dại nhìn trần nhà trắng tinh, trống rỗng tựa như chính tôi lúc này. Triệu Hạ Du tôi từ khi nào lại trở nên đầy ưu thương đến thế? Chắc là từ cái ngày cha và anh trai tôi tự sát, nực cười là tại sao đến bây giờ tôi vẫn còn sống, lẽ ra tôi đã phải đi theo họ để không phải cô đơn gánh chịu sự dằn vặt không hồi kết này!

“ Hạ Du, anh không để em đi. Em không được rời khỏi anh.” –

Giọng anh run rẩy, tôi cảm nhận được sự hoảng sợ từ giọng nói đó, cảm nhận được nắm tay siết chặt của anh đang gồng mình lên để đối mặt với tôi. Anh cắn rứt sao? Hoàng Phủ Tề Phong mà có thể khúm núm trước tôi sao? Chắc hẳn anh đang diễn cho tôi xem, mục đích của anh là dày vò tôi đến chết.

Tôi cố chống người ngồi dậy anh liền lao đến ôm chặt tôi. Bờ vai bỗng chốc ấm nóng khiến tôi mơ hồ.

“ Hạ Du anh xin em... anh sẽ không thể chịu đựng nổi. anh xin em.”

Anh ôm tôi thật lâu, ánh trăng mờ nhạt len lõi phủ lên tấm lưng rộng lớn của anh, bờ vai anh... đã gãy đi biết bao. Thân xác tôi cũng đã héo mòn qua năm tháng. Chúng tôi, phút chốc tỉnh lặng chỉ để tham luyến chút ấm áp nhạt mờ của đối phương dù cho nỗi đau cứ theo mỗi nhịp tim mà cuộn trào.

Có phải tôi quá yếu đuối chăng? Anh chỉ đơn giản nói vài lời, rơi vài giọt nước mắt, ôm chặt tôi một chút cũng khiến tôi ngoan ngoãn theo lời anh, cảm nín cảm nhận tâm can đang giằng xé.

“ Hạ Du...”

“ tôi sẽ chết... không lâu nữa thôi, tôi có thể gặp lại ba cùng anh hai... sẽ không cần phải sống cô đơn như vậy nữa, cũng không cần thấy anh. Anh nói xem, đó không phải là chuyện rất tốt sao?” Tôi cho tựa cằm vào vai anh, nhìn ra bầu trời ảo diệu ánh trăng non.

“ anh biết không, ba năm qua tôi sống không bằng chết. mỗi ngày lại mỗi ngày ký ức về anh, về những ngày đó biến thành ác mộng vây hãm tôi.”

anh hơi khựng lại, tôi biết mục đích của mình đang dần đạt được.

“ đừng nói.”

Anh muốn đẩy tôi ra, tôi dùng sức ôm chặt lấy anh như người chết đuối bỗng túm được khúc gỗ và cứ thế bầu vú không rời.

“ ba tôi chết rồi, ông nhảy xuống từ tầng thượng công ty. Anh trai tôi cũng đã chết rồi, anh có biết lúc anh ấy tự sát đã trói tôi vào ghế để tôi chứng kiến toàn bộ không? Anh ấy sợ tôi sẽ ngăn lại hay tự sát theo cũng nên, vậy là anh ấy để tôi chứng kiến cảnh anh ấy dẩy dựa đau đớn đến chết dưới sàn nhà vương đầy thuốc.”

Những cảnh tượng ấy, dù có chết tôi cũng không thể quên được. nó mãi mãi là vết thương nhiễm trùng không lành nổi. tôi siết chặt móng tay găm xuống lưng anh, tiếc là một chút sức mọn của tôi chẳng thể nào giết chết được anh.

Người đàn ông tôi yêu tha thiết, cũng chính là người tội hận đến tận cùng xương tủy. tôi đã chờ đợi rất lâu để gặp anh, ôm anh, hèn mọn tham luyến chút tình yêu của anh... tiếc là nó chẳng thể làm vơi đi sự đau đớn xâu xé tôi từng ngày.

“ tôi không thể giết anh, nhưng tôi sẽ làm anh sống không bằng chết. tôi phải để anh gánh chịu nỗi đau mà tôi phải chịu lớn hơn gấp trăm ngàn lần... Tề Phong, tôi! Hận! anh!”

Tôi dùng sức đẩy anh ra, anh ngậy dại nhìn tôi nhưng đôi mắt ấy vẫn nồng nhiệt như thuở nào. Tề Phong, anh lại muốn tôi mắc lừa sao? Tôi đã không còn là Triệu tiểu thư ngây ngốc ngày nào để anh mắc sức lợi dụng.

“ anh yêu em, Hạ Du.”

Tôi cố nặn ra nụ cười mà tôi cho là xinh đẹp nhất nhìn anh, gió thổi ngang chạm vào vài sợi tóc thưa thưa của tôi. Tôi kéo chiếc mũ len trùm kín đầu xuống, vuốt vài nhánh tóc thưa đã sơ xác, khô cằn.

” đây là những gì mà mỗi ngày tôi phải chịu đựng. anh có biết một người phải đếm thời gian sống của bản thân nó khổ nạn như thế nào không? Từ cái ngày tôi bước vào căn phòng này đến nay, đã ba năm sáu tháng lẻ bảy ngày. Cũng ngần ấy thời gian tôi chờ đợi anh.”

Tề Phong, nếu đây chính là bi kịch anh muốn đẩy Triệu gia đến, thì tôi cho anh thấy được thành quả anh cố gắng. Tôi sẽ thỏa mãn anh.

Anh mím môi không nói, đôi mắt ráo hoảnh nhìn tôi. Anh sợ rồi sao? Cũng phải, trước kia Triệu tiểu thư ngây ngốc yêu anh từng xinh đẹp biết bao, bây giờ Triệu Hạ Du mà anh thấy chỉ tồn tại vất vưởng như xác không hồn.

“ anh luôn bên em... chỉ là...”

” chỉ là anh không dám đối mặt tôi sao?”

Anh dịu dàng tiến tới, vuốt ve tóc tôi, để tôi tựa vào lồng ngực anh như ngày nào. Anh hôn lên những sợi tóc chẳng còn bao nhiêu của tôi, cẩn thận nâng niu chúng như vật vô giá nhất trên đời.

” anh yêu em, Hạ Du. Em chỉ cần biết anh yêu em hơn chính bản thân anh, chỉ cần biết như vậy là đủ rồi.”

Lời anh thì thầm như tiếng vọng xa xôi, nhẹ nhàng, mơ hồ lại đầy ám ảnh. Tề Phong, anh chính là diễn viên kịch mà cả đời này chỉ có mình tôi phải xem anh diễn đến đau lòng...

## 12. Chương 12: Ngoại Truyện 4

“Hạ Du, nên dậy thôi, em đã ngủ cả ngày rồi.”

Tề Phong nắm nhẹ tay tôi, hôn lên những ngón tay gầy gò, tái sạm. Nụ hôn của anh tựa như viên than còn rực hồng, bỏng rát tận tâm can khiến tôi phải rút vội tay lại. Anh đứng hình, một lúc sau siết chặt bàn tay rút về.

“đến giờ uống thuốc rồi.” anh thay thế bác sĩ Lâm đưa thuốc đến cho tôi. Anh dịu dàng đưa một đồng thuốc đã bóc sẵn kèm theo ly nước đến trước mặt tôi.

“em có thể không uống được không?” tôi ngược mắt lên nhìn anh, cố tạo ra lớp sương mờ nơi khóe mắt. Tôi nhớ ngày xưa, mỗi lần như thế anh sẽ không ép tôi uống thuốc nữa.

Anh nhìn tôi có chút ngạc nhiên, lại có chút phức tạp. tôi không biết với khuôn mặt gầy yếu đến đáng sợ như lúc này liệu còn đủ làm anh rung động?

“Hạ Du, nếu không uống thuốc em sẽ đau.” Tôi trông thấy trong mắt anh có một tia thương xót. Đúng vậy, ngày xưa nếu không uống thuốc, bệnh cảm vài ngày cũng sẽ khỏi. còn nếu bây giờ tôi không uống thuốc... chỉ sợ rằng đến cái mạng cũng không còn.

Tôi im lặng nhận lấy thuốc, chuốc tất cả vào miệng nuốt xuống. thuốc rã ra đắng nghét nơi cổ họng, tôi nhắm chặt mắt cảm nhận sự dày vò của vị giác. Mỗi lần như vậy tôi đều nghĩ: anh hai, có phải trước khi chết anh cũng thống khổ như vậy.

## 13. Chương 13: Ngoại Truyện 5

Tôi im lặng nhận lấy thuốc, chuốc tất cả vào miệng nuốt xuống. thuốc rã ra đắng nghét nơi cổ họng, tôi nhắm chặt mắt cảm nhận sự dày vò của vị giác. Mỗi lần như vậy tôi đều nghĩ: anh hai, có phải trước khi chết anh cũng thống khổ như vậy.

Anh dịu dàng đưa đến trước mặt tôi vài viên kẹo bọc đường, tôi gạt mạnh tay khiến chúng rơi xuống vãi xuống sàn, những viên kẹo màu sắc được bọc một lớp đường mỏng phản quang dưới ánh nắng khiến chúng tựa như những hạt ngọc trai quý báu nơi biển sâu vô tận. Anh nhìn tôi phức tạp, yên lặng cúi xuống nhặt hết tất cả.

Tầm lưng dài rộng kia đã từng quen thuộc biết bao, nay trở nên gầy gò thể nhưng lại khiến tâm tôi quặn lại, nỗi đau dai dẳng còn xót xa hơn tất cả cơn đau bệnh tật....

\*\*\*

“Tiểu Du Du, nếu em không chịu uống thuốc anh sẽ đánh em!” giọng anh hai đầy mùi thuốc súng gầm gừ bên tai, tôi nhất quyết cuộn chặt chăn bao phủ cả người sống chết không chịu chui ra.

“em không uống! anh dám đánh, em sẽ nói với ba anh sự dụng bạo lực với em!” – tôi khàn giọng hét lại, sau đó cổ họng rất kết hợp ho “khụ khụ” vài tiếng.

“được! em giỏi lắm, để xem anh có dám đánh em không!” anh lập tức nhào tới xốc cả tôi và cái chăn dậy. tình hình này không được thuận lợi cho lắm.

“anh hai... thuốc rất đắng mà... có thể thương lượng được không?” tôi vội lộ đầu ra khỏi chăn, giọng nói yếu ớt, tự bày ra bộ mặt tôi cho rằng thương nhất. đây là tuyệt chiêu cuối, không thể sử dụng nhiều nếu không sẽ mất tác dụng.

“chỉ là cảm mạo thôi, chỉ cần giữ sức khỏe tốt một chút là được.” Tề Phong từ ngoài phòng bước vào. Anh dịu dàng đến bên tôi, áp nhẹ trán vào trán tôi đo nhiệt độ, xong lại khẽ hôn xuống một cái.



“ không được! con bé sẽ bệnh rất lâu.” Anh hai tôi có vẻ bất mãn với Tề Phong, cuộc nói chuyện giữa họ luôn nồng nặc mùi thuốc súng.

“ anh hai...!” tôi nâng tông giọng lên làm nũng nhưng với cổ họng khản đặc thì nghe ra âm thanh rất nổi da gà.

“ được lắm, em có hậu thuẫn liền không nghe lời anh!” anh hai tức giận bỏ mặc tôi ra ngoài. Trước khi đi còn quên quên liếc mắt nhìn Tề Phong “ hừ” mạnh một cái tỏ thái độ bất mãn.

“ anh ấy sẽ không giận được lâu đâu!” tôi lè lưỡi nhìn theo dáng anh hai bước ra khỏi phòng, lần nào cũng vậy, chỉ cần Tề Phong có mặt anh đều rất dễ bất mãn. Tuy nhiên không thể nào giận tôi quá nửa tiếng.

“ em nhất định không chịu uống thuốc sao?” Tề Phong đột nhiên quay lại nhìn tôi ánh mắt nguy hiểm, tôi vội cup mắt xuống, ôm chần lui vội vào trong.

“ nó rất đắng... em không muốn uống.”

“ được thôi, để anh giúp em hết bệnh.” Nói rồi anh liền hôn tôi. sau đó tôi nhận ra một trân lí, truyền bệnh qua cho anh thì liền có thể hết bệnh mà không cần uống thuốc. Chỉ là có hơi tàn bạo một chút nhưng tôi tự nhủ anh uống thuốc sẽ nhanh hết thôi. Quả thật hai hôm sau anh đã trở lại bình thường còn tôi vẫn y nguyên một tình trạng. Vậy nên tôi đành phải chấp nhận uống thuốc, Tề Phong dù sao cũng chuẩn bị kẹo bọc đường cho tôi, không có thô bạo chèn ép như lão đại kia.

\*\*\*

“ Hạ Du, có muốn đi dạo không? Tịch dương rất đẹp.” Tề Phong khẽ lay tôi dậy, dạo này tôi ngủ rất nhiều, nửa tỉnh nửa say giữa những cơn mộng mị.

Tôi im lặng gật đầu, anh ôm tôi đặt lên xe lăn, cẩn thận khoác áo giữ ấm cho tôi rồi đẩy tôi ra khỏi phòng. Tôi có cảm giác hơi xúc động... đã ba năm, tôi chưa từng rời khỏi căn phòng này.

“ sau này mỗi ngày anh đều đưa em ra ngoài, được không?” anh dịu dàng cúi đầu sát bên tôi, tôi im lặng né tránh. Có lẽ anh đã quen khẽ nắm lấy tay tôi siết một cái rồi tiếp tục đưa tôi đi đến công viên nhỏ trong bệnh viện hóng gió ngắm hoàng hôn.

“ Hạ Du, đừng ngủ nữa.” tôi nghe thấy giọng nói run rẩy và cảm nhận được cái siết mạnh mẽ của anh liền tỉnh dậy. Tôi đã thiếp đi sao?

“ đợi em khỏe hơn anh sẽ đưa em đi Mỹ... em phải khỏe lên.” Anh ôm tôi chặt hơn, thân thể gầy hao này lọt thõm trong vòng tay rộng lớn của anh. Tôi khẽ cau mày đẩy nhẹ anh ra.

“anh xin lỗi... em đau sao?” anh giấu vội giọt nước mắt vừa kịp trào khỏi khóe mắt. đúng vậy, chỉ cần nghĩ đến anh, tâm can tôi lại như phé như liệt hướng hồ chỉ là những cái ôm, cái siết.

“ có phải... tôi sắp hết thời gian rồi?” tôi thờ ơ nhìn về phía mặt trời đỏ au cuối chân trời. Mặt trời rực rỡ như vậy cũng có lúc tàn hướng hồ chỉ tôi chỉ là sinh linh nhỏ bé vốn chẳng nên tồn tại. Nhưng, vầng thái dương kia ngày mai sẽ lại ló rạng, lại rực rỡ tuyệt vời như nó vốn có. Còn tôi, chỉ sợ hoàng hôn của tôi sắp tắt vĩnh viễn.

Tôi khẽ cất tiếng cười lớn nhưng lại chẳng thể cất lên thứ âm thanh tựa lục lạc như trước kia, tôi thậm trí chẳng còn đủ sức để cười thành tiếng. Anh làm nhiều việc như vậy, lừa dối tôi đau đớn như vậy nhưng rốt cục tôi chẳng thể đã động gì đến anh, còn hẹn mọn nhận lấy thứ ấm áp, dịu dàng như thương hại từ anh.

“ Tề Phong, có phải em rất ngốc?”

“Tề Phong, nếu em chết rồi ai sẽ là người dày vò anh?”

“Tề Phong, anh đã từng một lần dối xử với em thật lòng chưa?”

“ Tề Phong, đến tận bây giờ em vẫn còn yêu anh...”

Hàng loạt câu nói vọng lên trong tâm trí tôi, bên tai là tiếng gọi không ngừng của anh... tựa như gọi cho cả cuộc đời sắp qua.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-hoa-dich-lam>*